

Arrest

**nr. 341 823 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten, diende op 15 januari 2026 vanuit het gesloten centrum Merksplas een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'CGVS') via videoconferentie gehoord in het gesloten centrum van Merksplas op 3 februari 2026. Hij werd bijgestaan door een tolk Arabisch en zijn advocaat was tijdens de hele duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig bij verzoeker in het gesloten centrum.

1.3. Op 9 februari 2026 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Algerijnse nationaliteit en u bent geboren op [...]1984 in de stad Bordj Menâïel gelegen in de provincie Boumerdès.

In 2000, 2001 of 2002 leerde u meisje kennen in uw stad en begon u een relatie met haar. U had plannen om met haar te huwen, maar in 2002 of 2003 kwam u te weten dat haar broer lid was van een rebellen groep, genaamd "B.". Hij wilde dat u snel huwde met zijn zus en u vervolgens aansluit bij de rebellengroep, maar u weigerde dat. Gedurende een periode van één à twee jaar probeerde u excuses te zoeken om het huwelijk uit te stellen. Toen ze druk bleven uitoefenen op u ontvluchtte u de stad en dook u gedurende een periode van vijf jaar onder in andere steden in Algerije. Nadat u via vrienden had vernomen dat de familie van het meisje actief naar u bleef zoeken, heeft u in 2010 besloten Algerije te verlaten. U reisde via Tunesië, Italië, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam aan in België in 2014 of 2015.

Vanuit België reisde u meerdere keren naar familieleden in Frankrijk. Daar werd u meerdere keren in elkaar geslagen door onbekende personen die u lieten weten dat de "B." familie u nog niet vergeten is.

Tijdens uw verblijf in België kwam u meerdere malen in aanraking met de politiediensten. Op 5 juli 2019 werd u een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten, maar u gaf geen gevolg aan dit bevel en bleef op Belgisch grondgebied. Vervolgens ontving u zes keer een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten waaraan u wederom geen gevolg aan gaf.

Op 14 februari 2022 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor 3 jaar wegens diefstal en vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Op 29 juni 2023 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 4 maanden voor diefstal en wegens onwettig binnenkomen of verblijven in het rijk. Op 4 oktober 2023 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor diefstal en op 5 januari 2024 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal, diefstal met geweld en bedreiging, door twee of meer personen, bij nacht. De door u gepleegde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect voor de maatschappelijke normen en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin zonder respect voor andermans eigendomsrecht. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers, waardoor u in januari 2026 werd overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen.

Op 15 januari 2026 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U legde geen documenten voor ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, en het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

U probeerde de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden aangaande uw identiteit, uw nationaliteit en uw geboortedatum.

Uit uw dossier blijkt namelijk dat u gekend staat onder verschillende aliasen: S. A. [...]1986 Tunesië, M. A. [...]1982 Syrië, T. S. [...]1985 Tunesië en T. S. [...]1995 (bijlage 39Bis, vasthouden in een welbepaalde

plaats). Gevraagd naar een verklaring hiervoor stelt u dat u genoodzaakt was om uw ware identiteit te verbergen uit vrees voor de familie "B.", waarmee u in Algerije problemen kende. Gevraagd om welke reden u uw ware identiteit wilde verbergen voor de Belgische politiediensten omwille van uw problemen in Algerije antwoordde u dat er leden van de familie "B." en vrienden van hen in Frankrijk en andere Europese landen verblijven en dat u niet wil dat ze te weten komen dat zich ook in Europa bevindt (CGVS, p. 5). Deze uitleg kan niet geaccepteerd worden als verschoningsgrond voor het afleggen van leugenachtige verklaringen over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam, geboortedatum en nationaliteit en tast uw algemene geloofwaardigheid aan. Bovendien kan niet worden ingezien hoe het bekendmaken van uw ware identiteit aan de Belgische politiediensten ertoe zou leiden dat de personen met wie u in Algerije problemen had, op de hoogte zouden raken van uw verblijf in Europa.

Uw verzoek om internationale bescherming is laattijdig ingediend.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u Algerije reeds in 2010 ontvluchtte omwille van de door geschetste problemen en voor uw aankomst in België in 2014 of 2015 één jaar in Italië hebt verbleven, acht maanden in Oostenrijk en twee maanden in Duitsland, waar u nooit een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 6; Verklaring DVZ, 20.01.2026, vraag 33). Gevraagd naar de reden antwoordt u dat u in deze landen geen internationale bescherming kon aanvragen omdat u de taal niet machtig bent. Verder voegde u daar ook aan toe dat u ook overwoog om internationale bescherming te gaan aanvragen in Frankrijk, maar dat u op dat moment een relatie had met een Belgische vrouw en toekomstplannen had met haar waardoor u dat niet deed (CGVS, p. 6). Deze uitleg is geen geldig excuus voor uw laattijdig verzoek. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, wat u niet hebt gedaan. Aan uw uitleg dat u niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om een verzoek in te dienen omdat u de taal niet sprak kan geen geloof gehecht worden (CGVS, p. 6).

Bovendien diende u tijdens uw jarenlange illegale verblijf in België, waarin u meerdere keren werd geïntercepteerd en telkens het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, ook nooit een verzoek om internationale bescherming in. Nochtans werd u hierover geïnformeerd. Toen u tijdens een politieverhoor op 18 september 2022 de wens uitte om zich in België te vestigen, werd u doorverwezen naar de Dienst Vreemdelingenzaken, maar ging u hier niet op in (zie blauwe map stuk 1).

De vaststelling dat u pas 16 jaar na uw vertrek uit Algerije (CGVS, p. 6) en slechts nadat u werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op een repatriëring naar Algerije een verzoek om internationale bescherming indient, ondermijnt in sterke mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees en ondersteunt het gegeven dat u dit verzoek slechts indiende om repatriëring te vermijden.

Uw problemen met de familie B. zijn niet geloofwaardig.

Een bijkomend element dat in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door geschetste problemen is de vaststelling dat u verklaarde dat u wenst terug te keren naar Algerije nadat u verblijfsdocumenten heeft verkregen in België (CGVS, p. 6). Gevraagd om welke reden u Belgische verblijfsdocumenten nodig heeft als u wenst terug te keren naar Algerije antwoordt u dat u graag uw verblijfsdocumenten in België in orde wilt brengen zodat u wettelijk kan terugkeren naar uw land van herkomst om daar uw familie te bezoeken en polshoogte te gaan nemen van de situatie. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen — enerzijds stelt u te vrezen voor uw leven, anderzijds geeft u aan te willen terugkeren — antwoordt u dat u inderdaad uw verblijfsdocumenten in orde wenst te brengen om naar Algerije te reizen en daar uw problemen op te lossen (CGVS, p. 7). Deze verklaringen doen in aanzienlijke mate afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Indien u werkelijk zou vrezen vermoord te worden door leden van de B. familie, lijkt het weinig aannemelijk dat u het risico zou nemen om terug te keren naar Algerije en de confrontatie met deze personen aan te gaan.

Daarnaast kunnen er ook nog andere tegenstrijdigheden worden vastgesteld in uw asielrelaas.

U legde tegenstrijdige verklaringen af over het jaar waarin u een relatie startte met het meisje. Bij de DVZ verklaarde u dat u dat u in 2007 of 2008 een relatie startte met het meisje en dat uw problemen met haar familie ook in deze periode zijn begonnen (Vragenlijst CGVS, 20.1.2026, vraag 5), terwijl u aan het CGVS verklaarde dat u in 2000, 2001 of 2002 een relatie startte met het meisje en dat u in diezelfde periode te weten kwam dat haar broer lid was van de rebellen waardoor u niet langer met haar wilde huwen (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid biedt u geen verklaring, maar stelt dat u haar in 2001 leerde kennen (CGVS, p. 11).

U legde ook tegenstrijdige verklaringen af de status van uw relatie met het meisje. Bij de DVZ verklaarde u dat u met de familie van het meisje had gesproken en dat jullie verloofd waren (Vragenlijst CGVS, 20.1.2026, vraag 5), terwijl u aan het CGVS verklaarde dat u haar familie nog niet om haar hand had gevraagd. U had immers via geruchten in de stad vernomen dat haar broer lid was van de rebellen, waardoor u niet langer de intentie had om haar ten huwelijk te vragen (CGVS, p. 9).

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijf in Algerije na het ontstaan van uw zogenaamde problemen. Bij de DVZ verklaarde u dat u het jaar voorafgaand aan uw vertrek uit Algerije, in januari 2010, ondergedoken leefde in Annaba (Verklaring DVZ, 20.1.2026, vraag 10), terwijl u aan het CGVS verklaarde dat u één à twee jaar voor uw vertrek uit Algerije in Annaba woonde waar u werkte in de bouwsector en dus deelnam aan het sociale leven (CGVS, p. 4 – 5). Later in het persoonlijk onderhoud paste u ook deze verklaring aan en verklaart dat u nog vijf à zes jaar na de start van uw problemen in Algerije bleef en ook nog op andere plekken heeft verbleven, namelijk in de hoofdstad en in de stad Ben Ali (CGVS, p. 10 – 11).

Tot slot legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de concrete verwachtingen van haar familie ten aanzien van u. Bij de DVZ verklaarde u dat de familie van het meisje wilde dat u hen hielp om u daarna aan te sluiten bij Al-Qaida (Vragenlijst CGVS, 20.1.2026, vraag 5), terwijl u aan het CGVS verklaarde dat de familie van het meisje wilde dat u zich aansloot bij de "B." rebellen (CGVS, p. 4). Gevraagd welke verwachtingen ze van u hadden binnen de groepering antwoordt u dat ze u hierover zouden informeren nadat u zich had aangesloten (CGVS, p. 10). U bracht helemaal niet meer ter sprake dat u zich moest aansluiten bij Al-Qaida. Hiermee geconfronteerd biedt u geen verklaring voor dit hiaat. U antwoordt louter dat ze dit inderdaad gezegd hebben (CGVS, p. 11). Nochtans is dit een cruciaal element in uw asielrelaas, waardoor er redelijkerwijs verwacht kan worden dat u dit ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ter sprake zou brengen.

Deze tegenstrijdigheden in de kernelementen van uw asielrelaas, die u niet uitklaart, tasten de geloofwaardigheid van uw verhaal ernstig aan.

Omwille van al bovenstaande redenen hebt u uw problemen in Algerije niet aannemelijk gemaakt. U brengt geen andere redenen aan waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Algerije (CGVS, p. 7).

U brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b), 48/6, § 1, lid en § 5, a, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het beginsel van redelijkheid en evenredigheid, van hoorplicht, van zorgvuldigheid van de administratie en van afdoende motivering.

Verzoeker betoogt dat hij zich überhaupt niet kan vinden in de redenering van de commissaris-generaal in zoverre hij daadwerkelijk bewezen heeft het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Verzoeker citeert artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat *in casu* manifest sprake is van de in deze bepaling vermelde vorm van geweld en aantasting van rechten waarvan geen afwijking mogelijk is. Hij werd immers meerdere keren mishandeld in Frankrijk door onbekenden die verwezen naar de B.-familie en verzoeker meent dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hem ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd ook al deed hij zwaarwegende gronden gelden om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Hij citeert artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/6 § 5, a, b, c van de Vreemdelingenwet en stelt dat de handelingen van verzoeker niet grondig werden onderzocht. Hij betoogt dat zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken geen keuze is en dat hij meerdere keren door onbekenden werd verhandeld die verwezen naar de familie B.. Verzoeker stelt verder dat hij de procedures niet kende en dat vandaar zijn verzoek eerder laattijdig was en dat een verder onderzoek ook aan het licht zou kunnen hebben brengen dat hij wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Hij stelt dat deze aanpak het proces van internationale bescherming inhoudsloos maakt en de verplichtingen van objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek miskent. Hij stelt dat de elementen niet grondig zijn onderzocht en daarnaast bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele details uit de verklaringen van verzoeker om hun relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen verdere analyse werd uitgevoerd. Hij stelt dat zijn problemen met de familie B. geloofwaardig zijn en dat hij deze heeft aangetoond tijdens het interview. Hij kan hiervan geen extra stukken meer voorleggen en men kan van hem ook niet het onmogelijke vragen. Verzoeker stelt dat de motivering beperkt is tot een zinnetje dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een persoonlijke vrees voor vervolging is of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en daarmee wordt de verplichting van het CGVS onder artikel 48/6 § 5, a, b, c van de Vreemdelingenwet niet gerespecteerd.

In ondergeschikte orde voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het beginsel van redelijkheid en evenredigheid, van hoorplicht, van zorgvuldigheid van de administratie en van afdoende motivering. Hij betoogt dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen, oordelend dat de situatie niet zodanig is dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade aldaar in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingen. Verzoeker stelt dat de huidige toestand grondig moet worden geanalyseerd ten aanzien van een verzoek om subsidiaire bescherming en dat hij uiteraard zelf geen bescherming bij de lokale autoriteiten kon verzoeken en dat het bekomen daarvan nog minder waarschijnlijk lijkt in de huidige context.

Verzoeker meent dat het feit dat geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en aspecten van zijn concrete situatie impliceert dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, noch aan de wettelijke voorwaarden inzake de formele motivatie en aan de beginselen van behoorlijk bestuur.

In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat het CGVS zijn asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft, dat de argumentatie van de commissaris-generaal wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus onvoldoende is en dat wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus het dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig is geanalyseerd. Hij meent dat het passend is het dossier terug te zenden naar het CGVS.

3.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing, de kennisgeving van de bestreden beslissing en het bewijs detentie als BJB aanstelling toe aan het verzoekschrift.

4. Bevoegdheid van de Raad

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden

beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.2. Verzoeker verklaarde bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Algerijnse nationaliteit bezitten. Verzoeker legde geen documenten neer ter staving van zijn verklaarde identiteit en nationaliteit. Deze worden evenwel niet betwist door de commissaris-generaal.

5.3. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier dient, in navolging van de bestreden beslissing, te worden besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt omwille van zijn voorgehouden problemen met de familie B..

5.3.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 15 januari 2026 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende, terwijl hij volgens zijn verklaringen in België aankwam in 2014 en 2015 nadat hij al in 2010 Algerije had verlaten. Voor hij in België aankwam verbleef hij volgens zijn verklaringen onder meer een jaar in Italië, acht maanden in Oostenrijk en twee maanden in Duitsland, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing. Noch in België, noch in de andere voormelde EU-lidstaten waar hij verbleef heeft verzoeker eerder een verzoek om internationale bescherming ingediend. Indien verzoeker daadwerkelijk, zoals hij verklaarde, Algerije zou hebben verlaten vanwege zijn vrees voor represailles door de familie B. omdat hij weigerde te huwen met een meisje dat tot deze familie behoort en omdat hij niet wou deelnemen aan de (illegale) activiteiten van deze familie, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker zich zo spoedig mogelijk na aankomst in één van deze landen bij de bevoegde autoriteiten zou aanbieden en internationale bescherming zou vragen. De vaststelling dat verzoeker 11 of 12 jaar wachtte om dit te doen en dan nog nadat hij naar een gesloten centrum werd overgebracht met het oog op zijn repatriëring, is reeds een sterke indicatie van de ongelooftwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten.

Dit is des te meer het geval nu verzoeker ook verklaart dat hij ook in Frankrijk meerdere keren zou zijn mishandeld en geslagen door onbekende personen die hem zouden hebben laten weten dat de familie B. hem nog niet vergeten is. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen ook dat hij nooit heeft overwogen om bij de Franse autoriteiten een klacht in te dienen wegens deze bedreigingen. De loutere omstandigheid dat hij illegaal op het Franse grondgebied verbleef belet niet dat de bedreigingen in Frankrijk een reden te meer zouden geweest zijn om alsnog een verzoek om internationale bescherming in te dienen en de bescherming van de Franse autoriteiten te vragen. De vaststelling dat verzoeker ook dan heeft nagelaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de beweerde bedreigingen. Waar verzoeker, gevraagd waarom hij in de andere landen waar hij verbleef nooit internationale bescherming vroeg, verklaart dat hij de taal niet kende in Italië, Oostenrijk en Duitsland en in Frankrijk omdat hij er een vriendin had en "zij samen waren" (NPO, p. 6), kan dit, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing, niet verklaren waarom hij er nooit een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van zijn beweerde vrees voor vervolging door de familie B.. Om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een EU lidstaat is geen kennis van de landstaal vereist, terwijl de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en

intrekking van de internationale bescherming (herschikking) alle EU lidstaten de verplichting op legt tolken ter beschikking te stellen bij het indienen en behandelen van verzoeken om internationale bescherming waar nodig. Bovendien heeft verzoeker kennis van het Frans, zodat hij zich bezwaarlijk op het gebrek aan kennis van de landstaal kan beroepen wat betreft zijn nalaten om eerder in België en Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker de procedures niet kende en dat daarom zijn verzoek “eerder laattijdig” was kan niet verklaren waarom verzoeker gedurende 11 dan wel 12 jaar in verschillende EU- lidstaten verbleef maar er nooit een verzoek om internationale bescherming indiende tot januari 2026. Uit niets kan blijken dat verzoeker zich ooit trachtte te informeren over de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen en het niet aannemelijk dat verzoeker als die tijd nooit zou hebben gehoord van deze mogelijkheid. Bovendien is verzoeker is in België meermaals in aanraking gekomen met politie en gerecht en werd hij in 2023 en 2024 in totaal driemaal veroordeeld tot gevangenisstraffen, wat impliceert dat hij bijstand kreeg van een advocaat. Verzoeker had dus wel degelijk de mogelijkheid om hierover advies te vragen. De door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende vormen bijgevolg geen plausibele verklaring voor het feit dat hij 11 of 12 jaar na aankomst in Europa pas voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker slaagt er met zijn algemeen betoog niet in de pertinente motieven in de bestreden beslissing inzake het laattijdig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming en de gevolgtrekkingen die daaruit kunnen worden afgeleid, te weerleggen. De vaststelling dat verzoeker pas zestien jaar na zijn vertrek uit Algerije en elf of twaalf jaar na zijn aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende, ondermijnt reeds op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de familie B.. Het gegeven dat hij bovendien een verzoek om internationale bescherming na al die jaren pas indient nadat hij naar een gesloten centrum werd overgebracht met het oog op repatriëring omdat hij illegaal op het grondgebied verbleef, is *in casu* en gelet op het voorgaande reeds een duidelijke indicatie dat hij dit verzoek enkel indiende om repatriëring te vermijden.

5.3.2. Verder dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou hebben met de familie B. niet geloofwaardig zijn. Dit blijkt naar het oordeel van de Raad reeds uit het gegeven dat verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde dat hij pas in januari 2026 een verzoek om internationale bescherming indiende *“om mijn verblijfsdocumenten in orde te maken en als mijn verblijfsdocumenten in orde zijn terug te kunnen keren naar mijn land van herkomst”* (NPO, p. 7). Gevraagd waarom verzoeker deze verblijfsdocumenten nodig heeft als hij wil terugkeren naar Algerije verklaart verzoeker dat hij zijn verblijfsdocumenten in orde wil brengen zodat hij *“wettelijk naar mijn land van herkomst kan gaan”* en *“als ik documenten heb dan is mijn situatie verbeterd (sic) en dan kan ik bij hen gaan om te zien wat er gebeurd is. En eigenlijk ben ik naar hier gekomen omwille van mijn oom. (...)”* (NPO, p. 7). Verzoeker geeft bijgevolg zelf uitdrukkelijk aan dat hij wel naar zijn land van herkomst kan terugkeren maar dat hij dit op een *“wettelijke manier”* wil doen. Dit ondergraaft de door verzoeker voorgehouden vrees voor de familie B. reeds op fundamentele wijze. Indien verzoeker werkelijk zou vrezen dat hij door deze familie vermoord zou worden omwille van wat zich vijftienvintig jaar geleden zou hebben afgespeeld, zoals hij beweert, dan kan redelijkerwijze aangenomen dat hij ook indien hij Belgische verblijfsdocumenten zou bekomen niet naar Algerije zou willen terugkeren waar hij naar eigen zeggen wordt vervolgd. De voormelde verklaringen bevestigen nogmaals dat de ware bedoeling van het verzoek erin bestaat de repatriëring te verhinderen, en niet om internationale bescherming te verkrijgen omwille van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

5.3.3. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS met betrekking tot kernaspecten ondermijnen de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen van zijn vluchtrelaas, met name het jaar waarin hij een relatie met het meisje zou gestart zijn, de duur van de periode gedurende dewelke en waar hij ondergedoken zou geleefd hebben in Algerije voor zijn vertrek uit Algerije en de groepering bij wie hij zich onder druk van de familie B. zou moeten hebben aansluiten, tegenstrijdig zijn.

Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Daarnaast kunnen er ook nog andere tegenstrijdigheden worden vastgesteld in uw asielrelaas. U legde tegenstrijdige verklaringen af over het jaar waarin u een relatie startte met het meisje. Bij de DVZ verklaarde u dat u dat u in 2007 of 2008 een relatie startte met het meisje en dat uw problemen met haar familie ook in deze periode zijn begonnen (Vragenlijst CGVS, 20.1.2026, vraag 5), terwijl u aan het CGVS verklaarde dat u in 2000, 2001 of 2002 een relatie startte met het meisje en dat u in diezelfde periode te weten kwam dat haar broer lid was van de rebellen waardoor u niet langer met haar wilde huwen (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid biedt u geen verklaring, maar stelt dat u haar in 2001 leerde kennen (CGVS, p. 11). (...) Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijf in Algerije na het ontstaan van uw zogenaamde problemen. Bij de DVZ verklaarde u dat u het jaar voorafgaand aan uw vertrek uit Algerije, in januari 2010, ondergedoken leefde in Annaba (Verklaring DVZ, 20.1.2026, vraag 10), terwijl u aan het CGVS verklaarde dat u één à twee jaar voor uw vertrek uit Algerije in Annaba woonde waar u werkte in de bouwsector en dus deelnam aan het sociale leven (CGVS, p. 4 – 5). Later in het persoonlijk onderhoud paste u ook deze*

verklaring aan en verklaart dat u nog vijf à zes jaar na de start van uw problemen in Algerije bleef en ook nog op andere plekken heeft verbleven, namelijk in de hoofdstad en in de stad Ben Ali (CGVS, p. 10 – 11). Tot slot legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de concrete verwachtingen van haar familie ten aanzien van u. Bij de DVZ verklaarde u dat de familie van het meisje wilde dat u hen hielp om u daarna aan te sluiten bij Al-Qaida (Vragenlijst CGVS, 20.1.2026, vraag 5), terwijl u aan het CGVS verklaarde dat de familie van het meisje wilde dat u zich aansloot bij de “B.” rebellen (CGVS, p. 4). Gevraagd welke verwachtingen ze van u hadden binnen de groepering antwoordt u dat ze u hierover zouden informeren nadat u zich had aangesloten (CGVS, p. 10). U bracht helemaal niet meer ter sprake dat u zich moest aansluiten bij Al-Qaida. Hiermee geconfronteerd biedt u geen verklaring voor dit hiaat. U antwoordt louter dat ze dit inderdaad gezegd hebben (CGVS, p. 11). Nochtans is dit een cruciaal element in uw asielrelaas, waardoor er redelijkerwijs verwacht kan worden dat u dit ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ter sprake zou brengen.” Deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker situeerde bijgevolg de start van zijn relatie met het meisje bij het CGVS tot zes jaar vroeger in de tijd dan bij de DVZ, verklaarde bij de DVZ dat hij een jaar voor zijn vertrek ondergedoken leefde, terwijl hij bij het CGVS achtereenvolgens verklaarde dat hij een tot twee jaar voor zijn vertrek in Annaba woonde en in de bouwsector woonde en dus niet ondergedoken leefde om dan later te stellen dat hij nog vijf tot zes jaar in Algerije verbleef, en stelde bij de DVZ dat de familie wilde dat hij zich bij Al-Qaida zou aansluiten, terwijl daar tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen sprake meer van is. Dit zijn stuk voor stuk fundamentele tegenstrijdigheden over kernaspecten van zijn relaas, die hij niet op overtuigende wijze weet te verklaren. Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven te weerleggen door louter te stellen dat bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele details terwijl geen verdere analyse werd uitgevoerd en dat volgens hem de problemen, met de familie B. wel geloofwaardig zijn en aangetoond tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker toont met dergelijk betoog geenszins aan dat de commissaris-generaal zich ten onrechte op deze tegenstrijdigheden beroept bovenop de reeds vastgestelde laattijdigheid van zijn beschermingsverzoeker, zijn verklaring dat hij met documenten wel wil terugkeren naar Algerije en het feit dat hij de Belgische autoriteiten al meermaals heeft trachten te misleiden aangaande zijn identiteit, nationaliteit en geboortedatum.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de familie B. niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Hij haalt geen andere problemen aan die hij voor zijn vertrek in zijn land van herkomst zou gehad hebben.

In acht genomen wat voorafgaat dient in navolging van de bestreden beslissing te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Algerije vervolging in vluchtelingrechtelijke zin dient te vrezes.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen voorliggen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Marokko riskeert te worden onderworpen aan vervolging omwille van de door hem aangehaalde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met de familie B..

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij voor zijn vertrek uit Algerije in dat land zou hebben gekend.

Waar verzoeker nog stelt dat een verder onderzoek aan het licht had kunnen brengen dat hij wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming en dat de elementen niet grondig werden geanalyseerd, kan worden volstaan met te verwijzen naar hetgeen hierboven in punt 5 van dit arrest werd vastgesteld met betrekking tot de door hem aangehaalde problemen. In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met alle door verzoeker aangehaalde elementen. Verzoeker duidt verder niet concreet hoe een verder onderzoek aan het licht zou kunnen brengen dat hij wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. In het bijzonder gelet op verzoekers verklaring dat hij mits in het bezit van Belgische verblijfsdocumenten wel naar Algerije zou kunnen terugkeren, kan niet worden ingezien hoe dit het

geval zou kunnen zijn. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is *in casu* niet dienstig.

6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog in dat hij zelf geen bescherming bij de lokale autoriteiten kon verzoeken en bekomen, is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt.

Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de hoorplicht stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van beide middelen niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET